

NICOLAE TĂUTU

OCTOMBRIE DE AUR

De veacuri, clipa așteptată:
117 scări
au fost cucerite
treaptă cu treaptă!
În Palatul de iarnă
unde leneveau țarine,
în crinolone,
pentru prima oară
răsunară
pașii noilor stăpîni de afară!
(Țarii priveau din tablouri — somnoroșii —
treziți de pașii Gărzilor Roșii).
Au deschis
cele 1786 de uși,
miinile eliberate de cătuși
și suna puternica goarnă
în 1050 de camere
ale Palatului de iarnă!
De unde biruitoarele chei?
(Țarii speriați tremurau în ulet,
Alexandru I,
Alexandru II,
Alexandru III.

Țarinele leșinau în marmorg
din statui
și se topeau de ceară
ca toamna în gutui...)
În cupolă s-a înălțat un minier
și dînd la o parte
colbul de moarte,
a înșipt nou steag
în beton și în fier:
— Tovarăși, palatul iernii rect
l-am spulberat pe veci,
acum mulțimile puzderii
pătrund în noul Palat
al primăverii!
Cochele armuri scirștiau rugina din șale,
pomii scuturau frunzele — galbene zale —
Coroanele plesneau din nituri poleite,
brațele cădeau de pe scuturi, sleite,
întunericul își preda pe rînd bezna și solii,
spre muzeu se tirau lacheii ciuruiți de molii,
căci în roșia și larga diminează
a fost cucerit nu un palat, ci o viață!

În timpul turneelor, unii actori nu mai
dau maximum de atenție interpretării.

Desen de V. TIMOC

— Hei, Sandule! Te crezi încă în turneu?!...

INFORMAȚII

Desen de RIK AUERBACH

— V-am spus de atîtea ori: luni dimineața
nu se dau decît informații... sportive!!!

Pregătire

Greierașul, toată vara,
Și-a utilizat vioara
Cu talent și măiestrie,
Nu în cheșuri și orgie
Cî cîntînd „pentru popor”
Ca...artistul amator.
Ba, din cîte știu, recent
(Nu că-i fac un compliment!)
A participat, vă spui,
Ca „solist” cu scripca lui
La concursul celor care
Iubesc arta amatoare
Și, de bine ce-a cîntat,
A fost chiar „laureat”.

Dup-asemeneu succes
Însennat în palmares.

Ar putea
(Numai de-ar vrea!)
Să se culce prin coclauri
Plin de glorie și lauri
Și să doarmă pin'la vară
Cînd o ți concurs „pe țară”.
Iată însă greierașul
Răscolind de zor imașul
Ca să dea de-un meșter care
Știe scripca să-i repare
Că-ndrăcit cum a cîntat
E normal s-o ți stricat.

Lăutarul, așadar,
Intră buzna la bondar
Care-i meșter făurar:

— Bine te-am găsit, amice!
Ți-am adus vioara — zice —
Pentru-a-i pune
Strune
Bune
Să răsune
De minune,
Plus bărbie și căluș
Și tot părul la arcuș...
Deocamdată, asta vreau.
Spune cînd să vin s-o iau?
— Păi, să vii după vioară
Cam, așa, la primăvară
Că pe iarnă, cum știu treaba,
Tot o pui

În cui
Degeaba.
— Ba, pardon mata, vezi nu mă
Amina, că nu e glumă!
Azi artistul, frățioare,
Are
Mare
Căutare.
Mai devreme n-ai putea?
— Dar, mă rog, ce faci cu ea?
— Cum, nu știi? Doar nu-i mister:
Toată iarna, cit e ger,
Dau program săptămînal
La... căminul cultural!

STELIAN FILIP

— Ai văzut pavilionul românesc? Ce calități are?
— Una singură: calitatea l-a!

Desen de VLAD CRIVĂȚ

MĂ ROG!

de TUDOR MUȘATESCU

Tovarășul inginer-agronom Bambuleac Profir, de la G.A.C. Beleți-Negrești, raionul Găești, fiind un om de ordine, s-a apucat să-și pună ordine și în unele gânduri care îi asaltează mintea, precum dăunătorii și, — socotindu-se un nedreptățit în anumite „chestii“ profesionale — s-a hotărât să-și facă autodeptate în scris, (cu alte cuvinte, autocritică) pe lila de hirtie care așteaptă pe birou — albă și imaculată — sub rotirile creionului care — cu ciocul bine ascuțit — îi dă tîrcoale, încă nedecise, pe deasupra. Aceasta, fiindcă nu se poate ca, dîtîi inginerul-agronom, să fie pus — cu una, cu două — la pămînt.

Care va să zică — își spune el — răuvoitorii au adunat împotriva mea o serie de acuzații, una mai calomnioasă decît alta și cărora le voi răspunde, pe rînd, spulberîndu-le ca pleava la trieris.

Mă rog!

În primul rînd, e chestia cu cartofii.

Este adevărat că — în 1962 — la G.A.C. Beleți-Negrești s-au însilozat 20 000 kg cartofi, în silozare la care am asistat și eu, în calitate de inginer-agronom. Și, tot atît de adevărat este că, după circa 40 de zile de la această operație, brigadierul Badaea Constantin, făcînd un sondaj de control, a constatat că pămîntul, care acoperea silozul, se lăsase mult, punînd în primejdie sănătatea și viața acestor legume. Brigadierul a anunțat conducerea G.A.C.-ului și s-au luat măsuri urgente de salvare. Mă rog! După dehumarea rămășițelor pămîntușii ale cartofilor și trierea lor în vederea vieții viitoare, s-a constatat că numai 5000 de kg se stricaseră! Mă rog! Cinci mii de kg mari și late! Or, oricine știe că se strică ele motoare, locomotive, mașini mai complicate și mai scumpe decît o sărăcie de cartof! Se strică chiar și omul, dovadă că sînt atîția stricați pe lume. Și-atunci, de ce să ne apucăm și să căutăm nod în papură, respectiv în siloz, în loc să zicem mersi că nu s-a stricat decît un sfert din cartofi?

Ba, ceva mai mult. După constatarea decesului celor 5000 de kg de cartofi, s-au luat iar măsuri și am fost din nou de față

cînd celelalte 15 000 kg rămase în viață, au fost depozitate în beciul cetățeanului Roșescu Traian. Și dacă — din astea 15 000 de kg au mai degerat, în timpul iernii, 7630 kg, ce sînt eu de vină?

Mă rog! Se prea poate să fi fost necorespunzătoare condițiile în care au fost depozitați cartofii. Dar de unde pot să știu eu, un simplu inginer-agronom, care condiții sînt corespunzătoare și care „ne“?

Ce? Eu sînt sobă de tuci, sau calorifer ca să încălzesc beciurile locuitorilor din comună? Sînt vînt de primăvară, aer condiționat sau ușă deschisă, ca să le aerisesc? Sînt carton presat sau lichid din alea speciale care scoț igrasia din pereți? Sînt, cumva, „insecticid“ pentru „deratizat“ chițoranii, șobolanii și popîndăii din pivnițe?

Nu, nu și nu!

Și-atunci, cum e posibil ca un om să fie tras la răspundere pentru fapte cu care a evitat, întotdeauna; să aibă vreo legătură de serviciu?...

La fel ca și cu prunele.

Mă rog! Am luat 400 kg de prune tu-leu, pentru făcut țuică.

Prunele le-am depozitat, spre fermentare, la cetățeanul Deaconu Constantin și tocmai în februarie 1963, adică la timpul lor, le-am transformat în țuică la cazanul G.A.C., obținînd — cu ce s-a făcut cînstu cu tot, în timpul procesului de fabricație — o cantitate de 120 litri, lacrimă de copil cu ochi albaștri. Și-atunci, care e vina mea? Prunele le-am plătit și cînstu la cazan am făcut, conform alambicului în vigoare.

Că țuica a fost fabricată fără forme legale? Păi, bine oameni buni, cum era să am forme legale, cînd eu am fabricat-o la G.A.C., în calitate de simplu particular?

Și dacă am fabricat-o fără forme legale, cum era să dau cota legală la stat? Să fac încurcături statului tocmai eu, funcționar devotat al lui?

Să fim serioși, tovarăși, și să judecăm bine lucrurile înainte de a angaja în discuție atît corectitudinea statului cît și a subalternilor săi...

Să venim acuma la cea de-a treia acuzație împotriva mea și anume, în legătură cu brînză. Ce să zic, mare brînză s-a descoperit!...

Mă rog!

Trec ușor peste faptul, cunoscut ca una din cele mai vechi tradiții „folclorice“ ale noastre, că — atunci cînd ai țuică, trebuie să ai și un pic de brînză prinprejur.

Or, cantitatea de 32 de kg de brînză telemea, pe care am cumpărat-o de la G.A.C., în ziua de 2 august 1962, a fost brînză oficială, fiindcă am luat-o cu forme legale, plătiind-o cu 12 lei kg și, plictisindu-mă de atîta telemea, am vrut să iau, tot de-acolo, și cîteva kg de brînză de burduf, dar G.A.C.-ul nostru, neproducînd brînză de burduf cu 16,50 kg, a trebuit să mă sacrifice și s-o plătesc numai cu 12 lei, preț de telemea, și să mă duc tocmai la stîna G.A.C.-ului, unde ciobanul Olteanu Ion mi-a executat o burdușică.

Mi se mai reproșează că nu-mi îndeplinesc în bune condițiuni sarcinile care îmi revin în calitate de inginer-agronom, că nu mă ocup de bunul mers al G.A.C.-ului și că lipsesc foarte des de la serviciu.

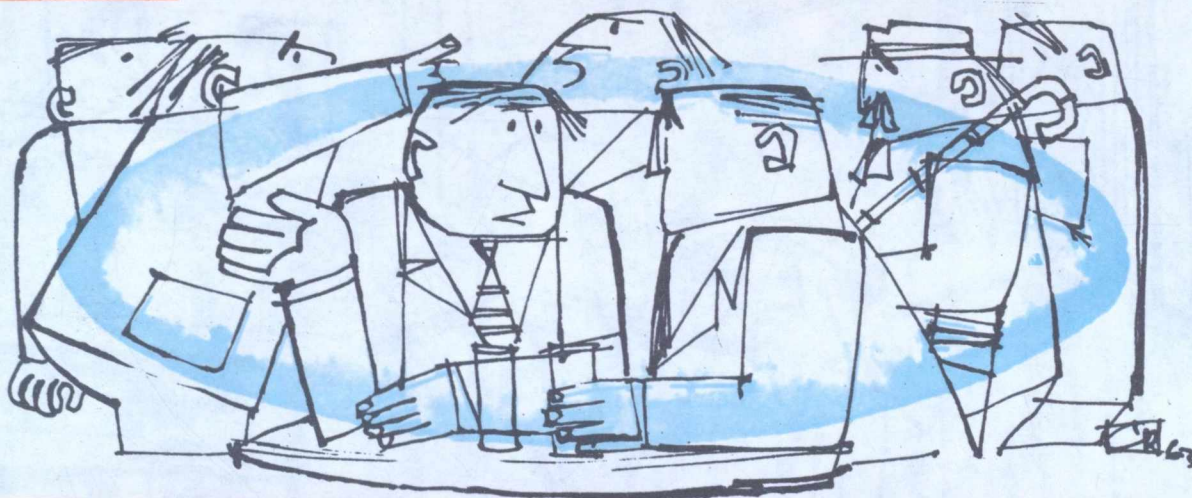
Mă rog!... Eu cred însă că e la mîntea cocoșului. — că, dacă lipsesc, — înseamnă că sînt plecat din comună, avînd și eu interesele mele prin alte părți. Și dacă sînt absent, cum o să fiu prezent, cînd și unde e nevoie de mine?

Iar, în lipsa mea, nu permit brigadierilor să facă nimic, neavînd încredere în ei și fiind știut că ochiul inginerului îngrășă brigadierul...

Și asta se cheamă comportare netovărășească față de ei?

Cît privește ultima acuzație, și anume aceea că nu mă bucur de simpatia masei de colectivști, cred că sîntem chit, fiindcă nici ei nu se bucură de simpatia mea. Mă rog! Dar asta e o chestiune sufletească, nu a-grotehnică.

DE LA NIȘTE PEPENI...

Grădină de vară, noapte de toamnă...

La o masă Ion Dumitrescu și Dumitru Ionescu.

— Și adică vrei să mă convingi că numa' dacă-i dungat...

— Ce să te conving, mă, că ești catir. N-o să-mi răcesc gura degeaba. Da' să știi de la mine: pepenele dungat și lunguieț e ăl mai bun.

— Zău?

— Nici un zău — așa e!

— Că vrei tu?

— C-așa e!

— E... pe dracu'!

— Știi ceva: s-o lăsăm moartă!

— N-o las de loc! Și copiii știu că ăl mai bun soi e pepenele rotund, cu coaja netedă.

— Asta s-o crezi tu!

— O cred!

— I-ascultă: și s-a făcut de ceartă?

— De loc. Da'-mi place să le văz! Le văz bine!

— Le vezi prost!

— Eu, mă?

— Tu!

— Acu' d-abia-nțeleg de ce te-a lăsat nevasta!

— Te poftesc să nu te viri în chestii de familie, m-auzi? Că dacă-i vorba d-astea — acu' știu de ce zice lumea că sor-ta...

— Sor-mea?

— Da, sor-ta și frate-tu! Și nu te mai zgii așa la mine că te arzi!

— Eeeu?

— Tu! Toată viața ai fost măgar!

— Măgar e tac-tu!

— Tata?

— Da, tac-tu! Că și el se pricepea la pepeni...

— Se pricepea!

— Alegea tot d-ai cu coaja netedă și rotunzi, — nu?

— Da, — și?

— Și era ageamiu! Asta e! Pepeni nu-i nimerea, da' cartea o nemerea!

— Vrei să zici că trișa, că înșela la joc?

— Nu vreau: asta am și zis-o!

Ion Dumitrescu se ridică fulgerător și-i arde o palmă lui Dumitru Ionescu. Celălalt pune mîna pe un sifon. Se încalcă.

Vine ospătarul și-i desparte.

— Ce s-a-ntîmplat?

Ion Dumitrescu, mereu încrunțat, către ospătar:

— Care soi de pepeni e ăl mai bun, tovarășe, că dumneata ești în problemă.

— Care soi?

— Da! Care soi? Ăl dungat și lunguieț? Sau ăl cu coaja netedă și rotund?

— Nu! face ospătarul foarte categoric! Nici unu' — nici altu'! Pepenii ăi mai buni sînt cu sfircul răsucit, dacă vreți să știți!

— Cu sfirc?

— Sfircul! Pepenele n-are sfirc? E, și dacă-i răsucit înseamnă că-i bun!

— Dumneata ești cam într-o ureche! îl înfruntă Dumitru Ionescu. Auzi: pepene cu sfirc!

— Într-o ureche e ăl de zice! Și bine și-a făcut că și-a șters una. Să știi că tovarășul dumitale e bun de saftea! Dacă mai mă insulti te altoiesc și eu!

— Pe cine altoiești, mă, nerodule?

De la altă masă se ridică un ins solid și, cu o mină fermă, îl împinge ușor pe ospătar:

— Mai domol cu altoitul! Pepenele ăl mai bun nu-i nici dungat, nici neted, nici cu sfircul răsucit! E gâlbui și turtit la virf!

— Ce faace? sare Ion Dumitrescu. Gâlbui și turtit la virf? De unde ai mai scos-o? Ia te uită: de unde ai răsărit și dumneata? Și-l măsoară, disprețuitor, din creștet pînă în tălpi.

Insul athletic îl apucă de reverul hainei pe Ion Dumitrescu, și-l zgîlție.

— Ascultă la mine, zezecule, după ce habar n-ai de pepeni, mai ești și obraznic!

— Ia mîna de pe mine! Unde te simți așa matahală? Când și-oi trage una-n burtă vezi pepeni verzi... asta... stele verzi!

Iată că apare alt client, un bătrînel pipiriu, chel și peltic.

— Nu vă mai certați, oameni buni, soiu' ăl mai bun de pepene e mic și fără sfirc!

— Fără sfirc? sare ospătarul. Unde-ai pomenit pepene fără sfirc? Schimbă-ți ochelarii, moșulică!

— Nu fi obraznic, băiete!

— „Băiete“ să-i spui lu' fecioru' dumitale!

— Mă, caraghiosule, se înfurie bătrînelul, eu toată viața am vîndut

pepeni... asta era meseria mea și dacă-ți spun că ăl mai bun...

— Isprăvește, moșulică, ești matofit!

— Cu mine vorbești, mă, necioplițule! Sau vrei să te pocnesc?

— Ia încearcă! Da' să te asiguri de un loc la Belu!

Bătrînelul ridică un scaun și-l zvîrle în ospătar. Se iscă un vacarm cumplit.

Cu mare greutate și prin intervenția altor clienți se face puțină liniște.

Cineva la orchestră (toboșarul) își face vînt printre combatanți.

— Din ce vă luați?

Ion Dumitrescu și Dumitru Ionescu îl înconjoară imediat și-i cer părerea.

— Care a zis că pepenele dungat e ăl mai de soi? întrebă toboșarul.

— Eu!

— Și care că ăl neted și rotund?

— Eu!

— Și care că ăl cu sfirc?

— Eu!

— Și care că ăl fără sfirc?

— Eu!

Toboșarul clătină din cap:

— Sinteți fraieri toți... toți!

Dacă vreți să știți, numa' pepenele pistruiat și mare cit o căldare — numa' ăla-i bun!

— Unde-ai văzut pepene pistruiat?

— În India! Înainte de a fi toboșar am fost marinar!

Bătrînelul suride a zeflemea:

— Și ai văzut pepeni d-ăia?

— Am văzut, sigur c-am văzut!

— Nu și s-a... părut?

— Nu... că nu m-am ramolit încă...

— Vrei să zici că...

— Da, că unii ramoliți cred că pepenii fără sfirc sînt ăi mai buni!

— Porcule!

— Matofitul!

Între timp, Ion Dumitrescu și Dumitru Ionescu s-au reșezat la masă și au golit a treia de Dealu' Mare.

— Ce-i cu ăia? se miră Ion Dumitrescu.

— Se ceartă! îl lămurește Dumitru Ionescu.

— Și pen' ce, mă?

— Pen' că nu se înțeleg!

— Și de la ce se luară?

— Tu n-auzi, mă?... De la niște pepeni!

— Auzi! se miră Ion Dumitrescu. Oameni în toată firea! Mai mare rușinea!...

Solilocul unei cărți

de ȘTEFAN TITA

*Eu sînt atîta doar: o carte
Cu scoarțele portocalii...
Și-n viață tot mereu am parte
De alte noi prietenii.*

*La bibliotecă, în uzină,
Nu stau mai mult decît vreun ceas.
Abia zic: „Bun găsit, vecină!”
Că mi-am și luat iar: „Bun rămas!”*

*Ca și chiriașul din baladă,
Ce-ntr-una se muta grăbit,
Avut-am gazde o grămadă
Și toate, cred, m-au îndrăgit.*

*Întîi m-a luat o ucenică
Și m-a ținut trei săptămîni,
Apoi frezorul, nea Costică,
El nu m-a mai lăsat din mîni...*

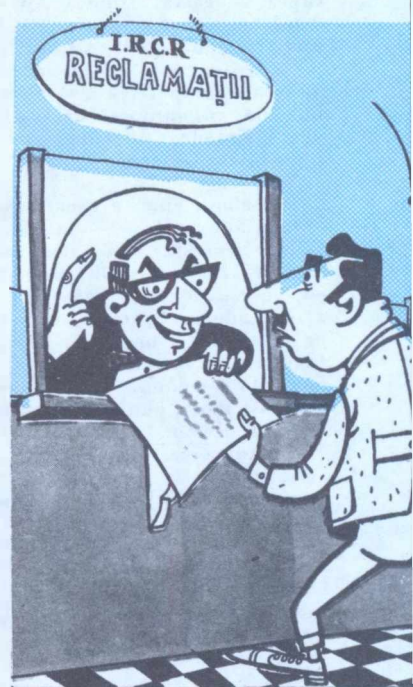
*Un maestru de la sculărie
În salopetă mă purta,
Mare-amator de parodie
El munca n-o parodia...*

*Și ce s-a întîmplat să vezi cu
Fruntașa tînără cu sorș,
Exact ca Mișu St. Popescu
De mine n-a mai dat divorș...*

*M-au învelit alții-n jurnale
Cumva să nu mă murdăresc,
Dar zeci de-amprente digitale
Pe pagini tot se mai găsesc...*

*Azi starea mea e cam precară, —
Atîția oameni m-au citit, —
Iar tînăra bibliotecară
Îmi spune: „Ai cam obosit...”*

*Dar nu mă las și mai departe
Eu voi lega prietenii,
Să-și amintească toți de-o carte
Cu scoarțele portocalii....*

— Inspectorul m-a luat peste picior
cînd i-am spus că nu merg caloriferele
— Păi pretenția e absurdă. Rostu
caloriferului e să stea loculul, nu să...
meargă!

Desen de AL. CLENCIU

SĂ NU FIE CU SUPĂRARE!

de MIHAIL JOLDEA

În casa lui Ludwig van Beethoven, transformată în muzeu, au intrat într-o dimineață însorită de toamnă doi vizitatori necunoscuți. O doamnă elegantă pe a cărei figură suridea aroganța bogăției, în vreme ce în urma ei pășea un bărbat între două vârste. Doamna, dezinvoltă, ca la ea acasă. Călca plină de importanța persoanei ei, exclamând cite un „Oh? Very nice! (foarte drăguț)”. Bărbatul străin se oprise în prag, încercând un sentiment firesc de sfială și respect.

— Și pianul? Chiar pianul lui? Pe domnul între două vârste îl scutură un fior. Doamna se așază începând să zdrăgănească un cîntec la modă pe pianul aceluia care pentru prima oară a făcut să răsună neuitatele și gravele acorduri ale celei de a IX Simfonii. Stupefiat, bărbatul privea spatele lătăreț al bogătașei.

— Ce sunet plăcut! chicoti doamna. E interesant cât de repede mă adaptez oricărui pian! se adresează ea vizitatorului necunoscut. Dumneata nu cînți?

Bărbatul scutură din cap întristat.

— Nu cunoști pianul?

— Ba da, dar nu îndrăznesc!

— Haide... curaj! Are o rezonanță!... Eu am învățat pianul în șase ani și după cum vezi cînt foarte bine. Am avut o profesoară excepțională... dacă vrei, ți-o recomand și dumitale. Dă-mi adresa și numele...

Și scoțind stiloul din poșetă aștepta cu o bunăvoință ironică.

Atunci, în camera liniștită a titanului, a răsunat numele celui căruia îi era rușine să atingă clapele pianului: Paderewski*, doamnă!

— Interpreta Ofeliei m-a dezamăgit! Pur și simplu, m-a deza-

* Paderewski — Mare pianist polonez

măgit. Și tinăra, ridicînd brațul, desfăcu degetele cu unghii roze într-o grație voită, dar nereușită.

— La drept vorbind, nici Hamlet nu a fost așa cum trebuie! adăugă un tînăr oacheș, schițînd un pas de dans.

— Jocul n-a fost grozav...

— Mda! Ofelia trebuie construită altfel. Dar poate că eu sînt prea exigentă... ce vrei? Am făcut balletul trei ani! adăugă fata cu un aer de vădită superioritate.

— Și eu recitam de cînd eram copil! Cînd veneau rudele... începea mama: Ia spune-ne tu „Peneș Curcanul”! Pe urmă „Trei, Doamne și toți trei”... încît pot spune că am teatrul în sine! Și nu numai că recitam, dar citeam teatrul cu o mare pasiune... pe urmă m-am luat cu sportul...

— Cunoști „Bolnavul închipuit”?

— Mai mă întrebi? Voltaire e autorul meu preferat...

N-am auzit dacă fata a răspuns ceva în legătură cu Molière, fiindcă discuția a fost curmată de zgomotul strident al porții „Institutului de artă teatrală și cinematografică I. L. Caragiale”. Examenul de admitere a început. Și tinerii aspiranți la grațiile Thaliei se strecurară cu liniștea crispată a emoției. Mă uit după Hamlet și Ofelia mea. Ținîndu-se de mină, cei doi înaintau deodată sfioși în fața comisiei.

Încă nu trecuseră toți candidații spre sala de examen, cînd mi-am amintit de istorioara cu Paderewski, mărturisesc, revenită în minte datorită celor doi tineri. De pe soclu „Nenea Iancu”, cu pălăria pe o ureche, îi privea părintește, iar buzele parcă într-un început de zîmbet rosteau: „Ei așa!”

NATO intenționează să monteze instalații radar pe muntele Olimp.

IZGONIREA ZEILOR

Desen de I. SEMIONOV din „Krokodil”

„DREPTURILE”...

Munca și el șontic-șontic, cite un pic
Făcînd un fel de... te miri ce și mai nimic
Cu toate că, nu zic, era văzut
În preajma orîșicărui lucru început;
Atît că se-nvîrteu cam fără rost,
Prezent mereu, și totuși parcă n-ar fi fost.
Cînd cite cineva-ncerca să-i zică
Precum că-n loc să dreagă, mai degrabă strică
Și că, mai știi, în altă parte, poate,
I s-ar găsi o mai utilă-activitate,
Sărea. cu indignare și înșipt,
De parcă l-ar fi pus pe jar și l-ar fi fript:
— „Sînt tînăr!... încă nu m-am afirmat!
Dar cine-i oare principalul vinovat?
Răspund: direcția și comitetul,
Că nu vor să încurajeze tineretul!...”

— „E dreptul lui să fie-ncurajat!”
...Și l-au chemat, l-au drăgălit, i-au arătat,
Dar ochii tuturor, țintîți spre el,
Se vede treaba nu l-au încîntat de fel,
C-a început înții să pregete
Și, strecurîndu-se ca printre degete,

A revenit la numitorul lui:
Șontic-șontic și „stai să vezi!”... și „uite-l nu-i!”

Încurajarea s-a mai potolit
Și ani au trecut... și el a mai albit...
Și iarăși, căntîndu-se o soluție,
I s-a adus problema veche în discuție:
— „Ce facem, fraților, cu-Ncurcă-lume?
De-atîția ani, pe cite știm, pe cit se spune,
Pontează-n fiecare zi la poartă,
Dar n-am aflat nici pînă astăzi ce hram
poartă!...”

...A auzit și iarăși a sărit,
Strigînd în gura mare: „Sînt nedreptățit!
Săriți!... E-o lucrătură!...Ce cruzime!...
Cum vă permiteți?... Nu vă merge! Am
vechime!...”

E-adevărat și-acum! Ce poți să spui?
E omul încă-odată-n drepturile lui!
Și i-au lăsat problema în suspensie!
Tot iese el curînd (...în zece ani) la pensie!...

AUREL FELEA

Cititorul și drag

— DIN JURNALUL UNUI CÎTITOR SENTIMENTAL —

2 ianuarie... Ce idee la ea! M-a întrebat așa, netam-nesam, ce înțeleg eu prin „dragoste”. Ca și cum, întreaga noapte de revelion nu ne-a admirat toată lumea ca pe-o adevărată pereche de îndrăgostiți! „Tocmai de aceea, mi-a spus ea, tocmai de aceea vreau să știu cam ce înțelegi tu prin „dragoste”; îți dau răgaz câteva zile...

— Cîteva zile! — am rîs — Pot să-ți răspund deîndată. Dragostea mea ești tu!

— Asta-i tot?

— Absolut!

A strîmbat nemulțumită din nasul ei prea iubit:

— Credeam că ești și tu în stare de-un răspuns așa... mai poetic!

— Iubito, dar...

— Nimic. Ți-am dat cîteva zile, aștept.

Și a plecat, pentru că eu, în clipa aceea simțeam nevoia să o sărut, iar asta, după părerea ei, era doar o parte ieftină din răspunsul ce-aveam să i-l dau.

Tristă duminică!

3 ianuarie. Toată noaptea am avut frămintări pe care numai jurnalul meu poate să le înțeleagă. Cînd adormeam, mă bîntuiau coșmare: cînd îl vedeam pe asistentul de la gramatică muștrîndu-mă că nu știu să pun punctul pe i, cînd figura onorabilă a unui cunoscut critic literar care-mi spunea: „exprimat stingaci sau într-un metaforism neconcludent, sentimental, oricît de juisant sau tern ar fi el, este o nonexistență!”

Exact. O nonexistență! Sentimentul meu nu există. Dacă nici ea nu vrea să-l ia în considerație! Trebuie neapărat să găsesc o exprimare concludentă și satisfăcătoare...

...Spre dimineață am găsit: mă voi adresa colegului meu, poetul. E tînăr ca și mine și, pe deasupra... Sigur că da: o să-mi spună un vers de-al lui, care va cuprinde întregul răspuns.

4 ianuarie... Deziluzie!... Prietenul meu poetul nu cunoaște decît un singur aspect al dragostei: „dragostea de sine”. Mi-a vorbit multiplicîndu-se în zeci de exemplare și declinîndu-se în zeci de cazuri. Dar dragostea cea adevărată nu pare să-l intereseze... Ce mă fac?...

5 ianuarie... M-am liniștit; sînt pe calea cea bună: chiar dacă prietenul meu poetul nu mi-a putut da un răspuns satisfăcător, mai sînt în țara asta o seamă întregă de oameni de litere. Îi voi bate la cap, pînă ce voi putea duce iubitei răspunsul cel adevărat. Consult programul spectacolelor. Astăseară are loc premiera unei piese. La atac!...

...Dramaturgul m-a ascultat binevoitor (ieșise în foyer cu cinci minute înainte de antract).

— Dragostea?... (părea inspirat; emoția premierei îi dădea aripi)... E un cuvînt sublim, tinere! E un magnet irezistibil! „Dragoste”!... Ce frumos și îmbietor sună! Nu trebuie să lipsească din titlul nici unei piese. Aduce spectatori cu duiumul!

6 ianuarie... Nu mă las. Dacă-am pornit pe calea asta!... Mă postez în fața redacției unei reviste literare. Bună idee! Trec doar cîteva minute și apare o figură cunoscută. Critic cu renume. I-am pus întrebarea clar, rîspicat. Doar aveam de-a face cu un om al teoriei. Dar el, obișnuit de la cărțile care i se trimit cu autograf să citească paginile pe sărite, a înțeles altceva. A înțeles că-l întreb despre dragostea față de subalternii săi din redacție și mi-a răspuns distant:

— Dragostea nu se manifestă în confidențele pe care ți le-aș face dumitale, tinere,

ci-n grija cu care-ți crești și-ți educi colaboratorii!

Apoi s-a suit grăbit într-o mașină și a pornit într-un iureș amețitor.

Amețitor iureș al dragostei!

Mai ales al unei dragoste fără răspuns, ca a mea!

La cine să mă mai duc?

7 ianuarie... Am găsit!... Cum de nu m-am gîndit pînă acum?! Romancierii sînt oameni care au un punct de vedere complex asupra vieții. Și iată că există unul care anunță că va publica chiar o carte de dragoste. E omul meu!

Îmi răspunde sfătos și profund:

— Dragostea e o pasiune mare, dragă! E o pasiune foarte mare. Uite, exact cum e la mine pescuitul. Știi, stai cu undița, stai cu undița și... hop! deodată se prinde un biban!... Sau, ce zic eu biban, poate fi chiar și o mreață!... sau o știuculiță... Dar, de-un somotei pe care să-l faci rasol, ce-ai zice?!... Vezi, de asta spun eu că pescuitul e un sport complex: te și distrezi, dar prinde bine și la burtă! Îți așezi o sticlă de șpriț la îndemină, bagi picioarele-n apă, ai în față un peisaj odihnitor, te desfeți c-un răsărit sau c-un apus de soare, iar, la urmă, și c-o saramurică... Ce lucru mai complex?...

— Complex, exact, dar, știți, eu vă întrebam despre dragoste...

Mă privi deziluzionat și mă puse la punct:

— Și ce, eu nu ți-am răspuns? E o mare pasiune; ca și pescuitul. Asta-i!

8 ianuarie... Am alergat toată ziua punînd aceeași întrebare. Am primit următoarele răspunsuri:

Un textier: — Dragostea? Întotdeauna o floare: Garofița, Albăstrelele, Lalele, Floarea

CHIULANGIUL

— Ești sănătos. Nu-ți pot da 3 zile ca să stai acasă!

— Dar nu stau acasă! Vreau să plec la Predeal.

SENSIBILITATE

— Ai lipsit ieri sub motiv că nu te simțai bine, dar te-am văzut la coafor.

— Exact! eu cînd nu sînt coafată mă simt foarte prost.

Desene de FRED GHENĂDESCU

dragostea

de CORNELIU LEU

de nu mă uita, Primul ghiocel, Flori de nufăr și... Sucu-sucu, care, în ultimă instanță, tot din flori provine.

Un redactor: — O portiță sigură. Te-ntreabă colaboratorul: „Vreți să-mi publicați acest articol?“ Tu răspunzi: „Cu dragoste!“ și nu te angajezi cu nimic.

Un umorist: — Dragostea? În sfârșit o glumă bună!

Un arhitect: O cariatidă. O cimentezi bine și susține o întreagă căsnicie.

9 ianuarie... M-am trezit cu groaznice dureri de cap. În somn, am continuat investigațiile. Rețin doar răspunsul unui personaj dintr-o carte: „Dragoste?... N-am auzit de-așa ceva!“

În orice caz, tu, jurnalul meu, îți dai seama cât mă chinuiesc. Astăzi e ziua sorocului. Ce răspuns îi voi da?... Iat-o că vine. Numai de nu m-aș hîlbii. Am să-i înșir tot ce-am auzit. Trag aer în piept:

— Draga mea, dragostea mea ești tu, dar...

Nu mai apuc să spun ce anume „dar“. O simt cum se lipește moale la pieptul meu și cum mă roagă.

— Mai spune-mi o dată!

— Dragostea mea ești tu...

Ea mă privește cu ochii ei mari, prea iubiții ei ochi mari, și-mi spune:

— De-ai ști cât de mult am așteptat să-mi spui asta!

— Bine, dar și săptămîna trecută ți-am spus-o. Acum am lucruri noi de adăugat.

Ea îmi pune palma pe gură:

— Nu cred că ai ceva de adăugat. Am vrut doar să văd dacă ești consecvent.

Și are dreptate. Asta e totul. Asta e dragostea. Dacă nu credeți, polțiți la noi în documentare!

SADI
RUDEANU

DIALOG PREVENTIV

VIORICA: Bună, Lenuțo!

LENUȚA: Bună, Viorico!

VIORICA: Știi tu, îți spun una, dar rămîne între noi!

LENUȚA: Doar mă cunoști!

VIORICA: Dau divorț!

LENUȚA: Tu? De cine?

VIORICA: De Costel, de cine să dau, că pe altul n-am! Dar mai întâi îl mînc de viu!

LENUȚA: Vai tu, și-l divorțezi mort?

VIORICA: Nu! O să-i mai las doar respirație pentru două înfășări!

LENUȚA: Stai puțin să deschid magnetofonul!

VIORICA: De ce? Vrei să mă imprimi?

LENUȚA: Nu dragă, puțină muzică!

VIORICA: Pune bucata lui Modugno cu ăla care se sinucide, că la asta o să-l aduc! (magnetofonul cîntă în surdina).

LENUȚA: Și din ce v-ați luat, dragă?

VIORICA: L-am prins!

LENUȚA: Unde?

VIORICA: În zaț!

LENUȚA: În ce?

VIORICA: În zaț! În cafea neagră, dragă, nu pricepi? Am fost la una grozavă! Pe Colentina! Ah, îl distrug!... Cu una blondă!

LENUȚA: Ești sigură?

VIORICA: Dragă, era naturală! Auzi, blondă! De aceea cînd îi spuneam că vreau să mă fac blondă, nu mă lăsa! Cred și eu! Ce-i mai trebuia! Avea blondă! Acasă brună, afară blondă; îl învinețesc, tu!

LENUȚA: Și cum a fost?

VIORICA: Foarte clar! Zice, ai în casă pe unul de negru, el că-i brunet, că d-aia l-am luat, care are vorbe cu una de galben și inima lui e la aia, el numai cu fizicul e în casă, cu sufletul e la cealaltă, de galben!

LENUȚA: În Colentina?

VIORICA: În Colentina e ghicitoarea, tu! Aia nu știu unde stă! Dar n-o găsesc eu? Îi provoc schimb de locuință cu Ghencea!

LENUȚA: Cine-i Ghencea?

VIORICA: Cimitirul!

LENUȚA: Dragă, dar ce dovezi ai?

VIORICA: Dovezi? Ha! Păi l-am luat din scurt: e adevărat sau nu?

LENUȚA: Și ce-a spus?

VIORICA: A spus că nu!

LENUȚA: Păi atunci?

VIORICA: Dar ce, voiai să spună că da? Tocmai asta e dovada, că a spus nu!

LENUȚA: Și dacă spunea da?

VIORICA: Îl omoram! Ce cîntă ăla la magnetofon!

LENUȚA: Adio!

VIORICA: A nimerit-o! Se po-trivește la divorț!..

LENUȚA: Tu, dar poate ghicitoarea a greșit și...

VIORICA: Nu merg la ea de ieri de azi! De cinci ani! De cînd a ieșit!

LENUȚA: De unde a ieșit?

VIORICA: De unde a stat, ca prins-o!

LENUȚA: Păi dacă-i așa bună, cum de n-a ghicit ea că o s-o prindă?

VIORICA: Păi numai pe astea bune le prinde! Cică-i escrocherie! Misticism! Că el umblă cu aia blondă nu-i misticism, dar că eu aflu e misticism!

LENUȚA: Păi de la cine ai aflat?

VIORICA: N-auzi că mi-a spus ea? E clar! Dau divorț!

LENUȚA: Foarte bine!

VIORICA: Ce foarte bine?

LENUȚA: Că dai divorț!

VIORICA: Nu?

LENUȚA: Sigur! Eu demult voiam să-ți spun de Costel! Îmi părea cam neserios!

VIORICA: Costel?

LENUȚA: Da!

VIORICA: Ei, chiar neserios nu era el... Era așa, mai glumeț.

LENUȚA: Ce glumeț, dragă? N-ai spus tu singură că de vreo două luni cînd ieșeați în oraș nici nu te-a mai luat la braț?

VIORICA: Ei da, dar a avut o mină în ghips de la motocicletă!

LENUȚA: Să te fi luat cu cealaltă!

VIORICA: În cealaltă ținea bastonul!

LENUȚA: Pretexte, dragă! Divorțează imediat! E clar că nu te mai iubește!

VIORICA: Nu mă mai iubește?

LENUȚA: Păi acum, mai ales de cînd cu blondă...

VIORICA: Care blondă?

LENUȚA: Aia din zaț!

VIORICA: I-ai văzut tu?

LENUȚA: Nu spui că ți-a ghicit?

VIORICA: Și dacă mi-a ghicit, gata, trebuie să-l omor? Trebuie să maibagi și tu zizanie între noi? În loc să-mi spui să nu cred în prostii, că escroaca aia n-a stat degeaba, tu ții cu ea? Ai vrea tu să ai un bărbat cum e Costel! Și nu-ți permit să-l faci neserios! Și află că mă iubește... Am dovezi! Eu...

LENUȚA: Bine, dar...

VIORICA: Te rog să taci!

LENUȚA: Dar n-ai spus chiar tu că divorțezi fiindcă ți-a spus ghicitoarea?

VIORICA: Și dacă mi-a spus, ce? (plînge) Voiam să mă cert cu el și pe urmă să mă impac. Să mă roage. (plînge) Și eu să-i pun condiții....

LENUȚA: Ce condiții?

VIORICA: A adus camelhar romînesc la Romarta (plînge). Splendid... Are unul bej... (plînge) are și gri...

LENUȚA: Nu înțeleg, dar mie de ce mi-ai spus atunci toată povestea asta?

VIORICA: (în hohot) Am făcut repetiție.... Că acuși ia prima și vrea să-și ia el un fiș-fiș... (plînge).

LENUȚA: Dar poate-ți ia și fără cearta asta...

VIORICA: (plînge) Îmi ia, dar așa e mai siguur...

Desen de
N. CLAUDIU

Din pricina unor loca-tori care ocupă vestiarele Bazei sportive a Uzinelor mecanice din Tr. Severin, sportivii sînt nevoiți să se echipeze în baie.

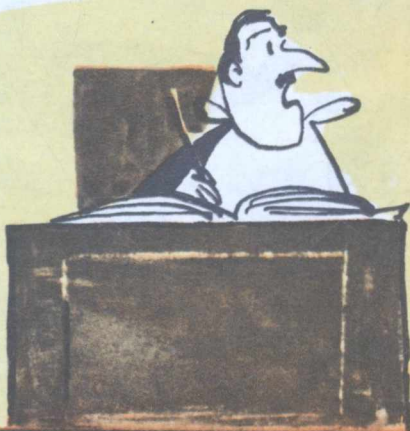
— Hei, ăl din baie, din ce echipă ești ?.

— A lui nea Vasile, de la sculărie.

Plata, ospătar!

... toate că zaha-
ua MERCUR din
sajul Victoria
neficiază de toa-
condițiile pen-
u a fi o unitate
untașă, este prost
ispodărită, prost
rovizionată și
seori calitatea
oduselor lasă de
irit datorită de-
sării și lipsei de
eocupare a res-
ponsabililor.

CONSUMATORUL: —
Nota 4, elev! La „Gos-
podărie”, „Aprovizio-
nare” și „Calitate” stai
prost! Nu mă așteptam
la una ca asta tocmai
de la d-ta, Mercur!...

str. Franklin nr. 2, di-
luează cu apă băuturile
alcoolice.

— Vă declar uniți!
Și să știți că unde ofi-
ciez eu, nu mai încap
divorț!...

Șeful bucătar Lira Constantin, de
la restaurantul „Dunărea” din Bul.
N. Bălcescu, dovedește o pre-
ocupare permanentă pentru îmbună-
tățirea calității produselor și varie-
tatea specialităților.

Un adevărat virtuoz! Pe aceeași
temă creează zilnic noi și noi
varianțe!

Bufetul Primăve-
rii din str. Pri-
măverii nr. 91, ea
este aprovizionat
nici cu cele mai
elementare pro-
duse alimentare,
deoarece res-
ponsabila Zervo Vasili-
lica nu le comandă.

— Ei, uite așa sînt eu: nu-mi
place tonul de comandă!...

N E L U   Ș I   T E O R I

Nelu este teribil de mîndru că studiază anul acesta teoria literaturii în cadrul clasei a opta medii. Îl simt că ar vrea să discute în jurul celor citorva noțiuni preliminare pe care le-a căpătat în primele ore de curs și nu-mi dau seama pentru ce nu îndrăznește să mă-ntrebe ce îl nedumirește.

— Tată, începu el în cele din urmă, aș vrea să-mi lămurești o chestiune despre care credeam că nu mai am nici o îndoială.

Aha, va să zică, asta este, mi-am zis eu: Nu-i vine să declare că nu știe niște lucruri pe care ar fi trebuit să le știe. Și cît am luptat cu el ca să nu se pregătească superficial!

— Să auzim despre ce este vorba!

— Ce se cheamă „abstract” și „concret”?

— Dragă băiete, cînd erai în clasa a doua elementară știai să deosebești foarte bine „abstractul” de „concret”. O noțiune abstractă este acea noțiune care nu poate fi percepută și înțeleasă cu nici unul din cele cinci simțuri, chiar ajutate de perfecționările tehnice. De pildă, „gloria” sau „amintirea” spre deosebire de un „clopoțel” pe care îl auzi și îl și vezi. Este clar?

— Nu prea.

— Cum așa?

— Să luăm o altă noțiune. De exemplu, „obraznicia” e abstractă sau concretă?

— Abstractă, fără îndoială.

— Nu sînt chiar atît de sigur. Dacă ți-aș spune că tu, tatăl meu, habar n-ai ce-nseamnă „abstract” și „concret”, ai percepe această obraznicie prin auz și atunci noțiunea, potrivit definiției tale, ar deveni concretă.

— Nu știi unde vrei să ajungi.

— Ai să afli imediat, după ce am să te mai întreb ceva. Tu socotești că știința se ocupă de lucruri abstracte?

— Dimpotrivă, știința a descoperit, în decursul veacurilor, legile care stau la baza mișcării și transformării materiei, supunînd astfel natura, nevoilor omenești. Deci, materia nefiind abstractă, nici știința nu se ocupă de abstracțiuni, cu excepția poate a unor izolate speculațiuni matematice, care nu schimbă deloc caracterul concret al științei.

— Raționamentul tău pare logic, îmi răspunde Nelu pe gânduri. Totuși, nu pot să te cred.

— De ce?

— Pentru că la pagina trei din manualul nostru de Teoria Literaturii scrie precis: „În timp ce lucrările științifice ne comunică date abstracte asupra lucrurilor, operele literare înfățișează totdeauna tablouri concrete”.

— Concrete, sau veridice?

— Concrete, scrie clar.

— Tu crezi că Jules Verne, în a sa „Călătorie spre centrul pămîntului” a descris tablouri concrete?

— De ce nu?

— Pentru că nu le-a văzut niciodată, dar cunoscînd foarte bine geologia, autorul a imaginat niște peisaje subterane veridice.

— Cum adică „veridice”?

— Adică posibile. Între „concret” și „veridic” este o diferență ca de la cer la pămînt. Tu, de pildă, jucîndu-te cu mingea pe stradă, ai putea să spargi un geam de la o clădire oarecare. Accidentul este veridic, dar nu este concret, pentru că nu ai spart nici un geam.

— O întîmplare poate fi în același timp și concretă și veridică?

— Nu. Nu poate!

pării permanente a responsabililor, restaurantul „Bumbești” din cal. Rahovei este foarte apreciat de consumatori pentru produsele servite și serviciul exemplar.

CÎND EȘTI APRECIAT ȘI CĂUTAT

RESTAURANTUL BUMBEȘTI: — Consumatori!
CONSUMATORII: — Vineeee!!!

La bufetul din Prelungirea Ferentari nr. 110, au făcut floare și s-au acrit peste 100 litri de vin, vasul fiind lăsat neastupat.

... UN TUR DE FORTĂ
— Și vă asigur că nu e iluzionism.
Eu nu umblu cu trucuri. E oțet curat!

La bufetul „Victoria” din str. Amzei nr. 1, se prepară și se pun în consumație produse din alimente aduse din afara unității, fără forme legale.

— Au intrat fără forme? Eu nu mă uit la forme... Eu mă uit la fond!

Responsabilii restaurantului „Feroviarul” Calea Griviței dau a atenție deosebită bu gospodării a unității și servirii exemplare consumatorilor.

— Da, aici la „Feroviarul” e PERSONAL foarte... RAPID!

Desene de NELL COBAR

L I T E R A T U R I I . . .

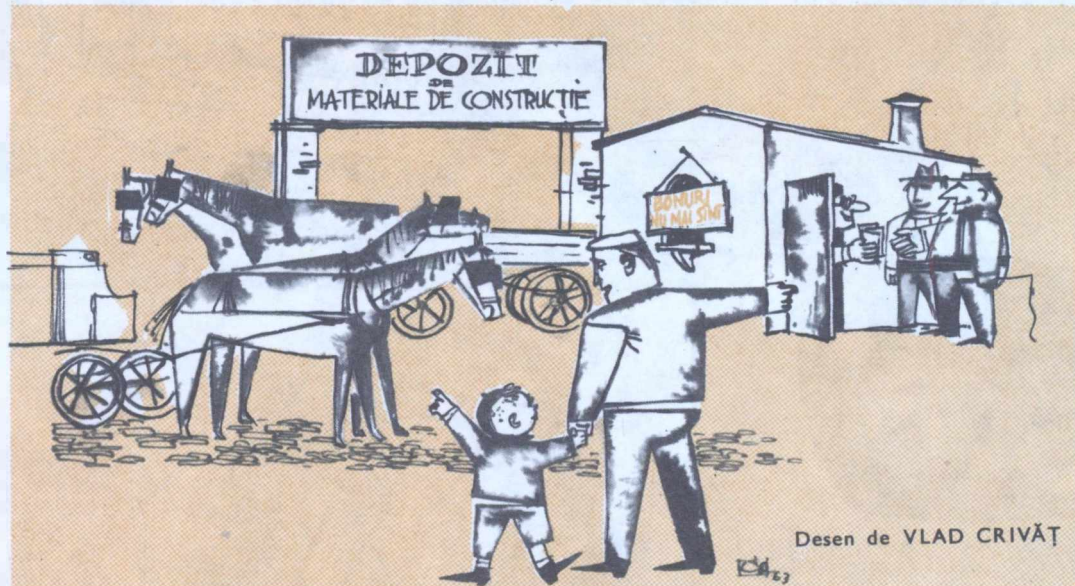
— Ba poate!
— Poți să-mi dai un exemplu?
— Da. Duminică dimineață am spart într-adevăr, cu mingea, geamul de la ușa cofetăriei.
— Ei și?
— Tu spuneai că accidentul ăsta e veridic și când colo e și concret.
— Bine barem că ai sesizat nuanța. Alte nedumeriri mai ai?
— Tată, tu ești poet?
— Mă rog... scriu versuri.
— Va să zică te pricepi la accente și la rime.
— Dacă nu m-aș pricepe, aș scrie versuri libere.
— Bine. Un cuvânt poate să aibă mai multe accente?
— Nu. Orice cuvânt are numai un singur accent tonic.
— Oricit ar fi de lung cuvîntul?
— Oricit.
— Iarăși n-ai dreptate!
— Să vedem de ce?!
— La pagina 41 a aceluiași manual, autorii dau următoarea definiție a rimei: „Prin rimă se înțelege potrivirea sunetelor de la sfîrșitul versurilor, începînd cu ultima vocală accentuată”.

— Da. Și?
— Păi, dacă se vorbește de ultima vocală accentuată, înseamnă că mai este cel puțin încă una accentuată și deci există minimum două accente tonice într-un singur cuvînt.
— Este o greșeală de exprimare.
— Greu de crezut ca o astfel de greșeală să scape celor șase autori ai manualului și încă altor cinci referenți numiți pe copertă.
— Și pentru că veni vorba de versuri, vreau să-ți arăt o poezie pe care am scris-o eu. Sînt niște impresii de astă vară, de la Mamaia.
*Ale valurilor albe foarte înspumate creste
Într-o lume feerică mă transpune,
de poveste...*
— Stai, oprește-te, țipai eu îngrozit.
— Nu-ți place? se miră jignit Nelu.
— E lamentabil. Nu bați de seamă că utilizezi o limbă nefirească și chinuită? Nu te-am auzit niciodată stîlcind în halul ăsta ordinea cuvintelor în propozițiune. De ce nu spui pe romînește:
„Crestele albe înspumate ale valurilor
mă transpun într-o lume de feerie și poveste?”
— Păi în forma asta îmi dispăre rima „creste-poveste” și ritmul.
— N-ai decît să cauți alte rime și alt ritm, care să nu te oblighe la astfel de grozăvii.

Sintaxa și topica limbii romine sînt aceleași atît pentru proză, cît și pentru poezie. De ce nu spui, de pildă: „ale mamei chiftele arsu-s-au pe-al aragazului foc?” Inversuniile acestea nefiind în spiritul limbii, cele mai multe sînt artificiale și disgrațioase. În fond, aici se vede tot meșteșugul poetului care trebuie să utilizeze o limbă cursivă, armonioasă, și chiar elegantă, satisfăcînd în același timp și prozodia și topica. Dealtfel, în poezia populară n-am întîlnit nici o singură violentare a topicii.
— Totuși, teoria literaturii vorbește la pagina 36 despre o sintaxă a poeziei care nu numai că îngăduie „inversiunea”, dar chiar o și recomandă:
„Inversiunea este un procedeu sintactic care constă în schimbarea ordinii obișnuite a anumitor cuvinte în propoziție sau în frază pentru a exprima mai exact ideea”. (pag. 38)
— Există vreun poet între autorii manualului tău?
— Nu, nu cred.
— Dar între referenți?
— Nici între ei.
— Bine, du-te de te joacă, dar vezi de te joacă în proză, că e mai simplu.

PAVEL MIHĂILEANU

Chivulescu Neagu, Iosif Ilincu și Gh. Constantinescu, salariați ai depozitului de materiale de construcții de pe str. Independenței din Tîrgoviște, speculau materialele de construcții în înțelegere cu chirigiile.

Desen de VLAD CRIVĂȚ

- Tăticule, de ce caii chirigiilor poartă asemenea ochelari?
- Probabil ca să nu vadă ce face nenea de la ghișeu cu bonurile de materiale!

O L I M P I A

Îl văd că se apropie tiptil de Olimpia, din lotul achiziționat de curînd.

— Ce faci, nea Ioane?

— Ssst, că aude diavolița. Vreau s-o ating pe nepusă masă.

— Adevărat, că de ieri nu i-ai mai dat măcar o mîină de fin?

— Da' ce, ea mi-a dat vreun strop de lapte?

— Nea Ioane...

— Te rog! Nu-i de glumit cu împelițata. Dacă prinde de veste se repede, rupe căpștrul și mă ia în coarne. Mai bine s-o încolțesc eu.

— Nea Ioane, se sperie celelalte vaci.

— Nu-i nimic. Stîrpitura și-a pus în gînd să-mi distrugă cariera.

— Nea Ioane, trebuie să ai putere de muncă și dragoste.

— Putere am eu. Ia să privești!

— Bre omule, nu așa! Știi ce faci matală acum?

— Cum să nu știu! Ia uite-te colea!

Cu ștreangul ud în mîină, nea Ion se apropie de Olimpia, deșălată de foame. Vaca îl simte și se apără cu coarnele, cu coada, cu picioarele. Nea Ion se viri între stănoage și începu prelucrarea:

— Na, mofturi! Na, împunsături! Na zvîrlit din copite! Niculăiță, ia mai udă tu ștreangul, că n-am spor! Îmi zice mie, ștergîndu-și cu mîineca sudoarea de pe frunte, ca omul care pune pasiune în muncă.

— O distrugi, nea Ioane! caută să-l astîmpăr.

— Nu moare, că am studiat-o eu. Mai degrabă mă distruge ea pe mine. Și nu mă învăța tu educație, că-s tată a cinci copii. Te rog frumos!

— Nu se procedează așa.

— Păi dacă nu vrei să-mi uzi ștreangul?! Lasă, că-i în mîină sigură. Na, „Olimpia de Pinzgau“! Na, furajare, na concentrate!

Tot smucindu-se, Olimpia izbutește să rupă ștreangul și furioasă caută să iasă dintre stănoage. Nea Ion o împinge cu disperare înapoi, dar degeaba.

— Pune mîina, Neculăiță, că mă distruge!

Dacă vede așa, nea Ion sare în roabă, se agață de grindă și se aruncă în podul grajdului. Olimpia îi găsește pălăria, o ia în coarne și o zvîrlit în sus, boncăind.

— De nu eram atent, uite, așa pățeam! remarcă nea Ion din pod.

Îi dau dreptate, dar a doua zi propun brigadierului s-o iau eu pe Olimpia, să fac un schimb. Știam că rasa Pinzgau e bună de lapte. Nea Ion e fericit.

— Pari vesel. De ce? îl întreabă.

— Iacă, na! Ce, nu-i mai bine să fie spintecată burta ta decît a mea? Te-ai uitat la

coarnele ei? Vîrfuri de țăpoi, măi neică!

Aș minți dacă n-aș lăuda că a fost ușor cu Olimpia. La început mă pîndea ea pe un dușman, fie să mă altoiască cu copita ca armăsarii, fie să mă ia în coarne, ca taurii, fie să mă pleznească cu coada peste obraz, ca balenele. Nici hrana n-o primea. În apă doar vîra botul, strîmba și vărsa căldarea. Cu timpul am descoperit ce era. Hrana avea nițel iz de mușgai sau miros de șoareci, apa era stătută. Apoi am început cu țesălatul. Olimpia îmi arăta niște ochi mari, recunoscători. Furajarea, țesălatul, plimbarea în aer liber, le făceam la ore fixe. Cum întîrziam nițel, Olimpia îmi și punea absentă. Mai ales la mulș luam notă mică. Și-i plăceau mingierile și vorbele bune, cum nici nu vă închipuiți.

— Că tot bodogănești acolo? m-a întrebat într-o zi nea Ion. Nu te temi că te spintecă?

— S-a îmblînzit ca un miel. Uite ce cuminte stă!

— Era și de așteptat. Unde mai găsește ea trai ca la noi în gospodărie? se mindrește nea Ion.

Peste cîteva zile iată că se anunță vizita unor specialiști, pentru că gospodăria noastră, cum am spus, are cu ce se mindri. Am pus tablă informativă la fiecare iesle.

Noi, mulgătorii, ne-am așezat în dreptul celor mai productive vaci. Nea Ion, după ce au trecut vizitatorii pe la el, vine și se așează în dreptul Olimpiei.

— Nu-i cea mai bună, explică brigadierul, dar meritul ei este că își sporește zilnic cantitatea de lapte, datorită îngrijirii.

— Mai întîi a trecut prin mina mea. se mindrește nea Ion. Dar n-apucă să termine că Olimpia îi și arde o copită în spate.

— Mă cunoaște, blestemată! se strîmbă nea Ion.

— Da, și-i recunoscătoare!

VASILE FULGEANU

RECUNOSCĂTOAREA

SOLIȘORI

Vin mereu la noi în țară
 Multe-ansamluri din afară:
 Soli ai artei mondiale
 Azi prin O.S.T.A.-și află cale
 Să-ne-arate măestria...
 Pentru ei, jos pălăria!
 Hei, dar vezi că uneori
 Mai sosesc și... „solișori“
 (Nu c-ar fi minori cumva,
 Că sint coșcogemitea!)
 Însă prin interpretare
 Îți stîrnesc, pardon, mirare.
 Păi cum frate să nu-ți vie
 Criză de apoplēxie
 Cînd o vezi pe cutăroaia
 Cu un păr, așa, cît clăia
 Căutînd (vezi ghinionul):
 Tonuri noi cu saxofonul.
 Îl tot zgîlție sărmanul
 Și ne chinuie timpanul.
 Da' ce-mi duc familonul
 Ca să-i vadă saxofonul?
 Ori vin unii mai isteți
 Porecliți „boys“ sau băieți
 Care, cică vor da, cert,
 Al mai prima-ntîi concert
 Fîindcă-s fenomenali
 Și în plus... originali.
 Dar originalitatea
 Ți-amenință sănătatea
 Că bat toba uite-așa
 Să pleznească pielea-n ea
 Și cînd suflă în trompete
 Parcă e taifun, băiete,
 Ba, în plus (fără de jenă)
 „Boys“ mai fac și joc de scenă:
 Tremură toți laolaltă
 Parcă au friguri de baltă
 Se tîrăsc pe brînci, pe spate
 „Concertînd“ pe deșelate
 Dau din mîini ori din ureche
 Parc-ar fi atinși de streche
 Roși, ca racu-n apă fiartă
 Și pretind că asta-i artă.
 Unde-i, frate, melodia
 Să-ți trezească bucuria?
 Înțeleg să dau un ban,
 Dar s-aplaud cu elan,
 Să strig „bis“ minute-n șir
 Nu să-ndur ca un marțir
 Și să spun cu un oftat:
 — Bine... bine... c-am scăpat!
 Și apoi pe gînduri dus
 Să mă-ntreb: cine m-a pus?
 O.S.T.A. îmi răspund tot eu
 Că-i aduse în turneu.
 Instituția respectivă
 A căzut în recidivă
 Și-n materie de gust
 A privit (scuzați!)... îngust.
 D-ai-a-ntreb cum se cuvîne
 I-O.S.T.A.... bine?

ION RUȘ

PANTOFI, PANTOFI, PANTOFI

UN REPORTAJ PE DIFERITE CALAPOADE

„Câți oameni, atâtea preferințe“ spune un proverb; și dacă nu există un asemenea proverb, ar trebui neapărat inventat, fiindcă se simte tot mai acut lipsa unei astfel de zicale.

Așadar, câți oameni, atâtea preferințe. Unii, de pildă, preferă în timpul liber să viziteze grădina botanică, alții grădina zoologică sau vreo expoziție. Eu am o preferință mai originală. În timpul liber îmi place să vizitez depozitele! Nu vă închipuiți ce interesant e! Un depozit de saci nu se compară nici pe departe cu o grădină zoologică, pentru că de un sac e oricând nevoie la casa omului, pe când de un tigru sau un rinocer, numai în anumite ocazii. Ca să nu mai vorbesc de satisfacțiile ce îți le produce vizitarea unui depozit de fiare vechi! Cu toate aceste preferințe, să știți totuși că sînt perfect sănătos... Abia în ultima vreme m-a îmbolnăvit intrucîtva vizitarea unor depozite...

Pantofi...

Dînd îriu liber preferințelor mele, am vizitat o serie de depozite cu încălțăminte ale I.C.R.T.I-ului București. Aici am văzut sau am aflat o mulțime de lucruri interesante, pe care mai bine nu le vedeam și nu le aflam. Ce anume am văzut? Ce poți vedea într-un depozit de încălțăminte?... Pantofi, veți spune dumneavoastră! Pantofi! De toate felurile: cu toc, fără toc, cu barete, fără barete. Dar mai poți vedea și pantofi cu toc și cu juma' de toc, cu barete și numai cu locuri pentru barete, sandale pentru fete, cu pete și fără pete, mă rog, o sumedenie de sortimente cu care, dacă vă încălță cineva, oftați de dorul banilor și de mila picioarelor.

Îi am aflat...

Fabrica de încălțăminte „Dîmbovița“ e cunoscută pentru încălțăminte de femei, elegantă și de bună calitate. În ultimul an această fabrică, în înțelegere tacită cu soția mea, mi-a păpat aproximativ patru chenzine; nu-mi pare rău; face picior frumos!...

Dar ce-ai fi spus, Mărioaro, dacă nimerai una din perechile pe care merceologii comerțului le-a respins la recepție? Te supărai, nu? Cred și eu! Acceptai oare să-ți faci concediul la Mamaia purtînd pantofi cu tocuri de mărimi diferite? Sau puteai dansa în elegantul restaurant „Parc“ într-o pereche de pantofi cu plesnituri? Ori să te fi plimbat pe faleză într-o pereche de pantofi cu tălpi de dimensiuni diferite și cu goluri între talpă și față? În asemenea condiții sînt convins, dragi tovarăși de la „Dîmbovița“, nici chiar voi n-ați fi reușit să vă bronzați. Fiindcă uitîndu-vă la acești pantofi ați fi roșit...

Și fiindcă bărbații au drepturi egale cu ale femeilor, fabrica a ținut seama de acest adevăr și l-a extins și asupra încălțămintei bărbătești. „Am produs pentru femei încălțăminte cu defecte? Să se bucure și bărbații de aceleași drepturi“. Și ne-a binecuvîntat cu o porție de sandale model „Lido“ De ce „Lido“ și nu model „Căptușeală netrasă“, model „Aoleu mă strînge“ sau model „Cele mai frumoase pete, of, of, of!“?

Și alte sortimente

I.I.S. „Flacăra Roșie“ produce încălțăminte de bună calitate, cu excepția încălțămintei de calitate proastă. Sortimentul din urmă a fost evaluat la o frunzăică sumă: tradusă în unități specifice de măsură.

această sumă reprezintă cîteva mii de picioare, cu alte cuvinte cîteva mii de perechi de pantofi! Dacă merceologii comerțului n-ar fi intervenit la vreme, aceste mii de picioare s-ar fi rușinat de încălțăminte cu care ar fi fost binecuvîntate de fabrica bucureșteană: așa că „Flacăra Roșie“ a fost nevoită s-o recondiționeze.

Dacă tu, cumpărătorule, ți-ai fi cumpărat, de pildă, o pereche de pantofi maro cu fețe de iuft și te-ar fi prins ploaia, te înapoiai acasă cu același iuft; maro-ul în schimb l-ai fi lăsat în oraș, sau cel mult te întorceai cu o mostră de colorant pe manșetele pantalonilor.

E drept că alți pantofi aveau colorantul bine fixat, dar și mai bine fixat era piciorul cînd îl introduceai de exemplu într-o anumită sandală ori într-un anumit pantof. La primul pas exclamai „mamă!“ la al doilea „vai“, la al treilea „aoleu“... Fabrica a încercat pesemne să explice că aceasta se datorește anumitor picioare necorespunzătoare... Pînă la urmă s-a constatat că necorespunzătoare sînt calapoadele și, oricum, e mai lesne să schimbi un calapod decît un picior...

Uzinele de piele și încălțăminte din Cluj, în schimb, nu vin cu scuze și explicații. Ele vin cu marfă bună, cu încălțăminte de calitate. Și astea sînt cele mai bune explicații.

La fel și Fabrica de încălțăminte „Modern“ din Timișoara. Îți oferă pantofi atît de eleganți și frumoși că nu-ți vine să-i calci în picioare. Îți vine să mergi în mîini; ca să nu-i murdărești!

Mai departe...

Fabrica „Progresul“, pe lângă încălțăminte apreciată, produce uneori și, în ultima vreme, chiar mai rar decît uneori, și încălțăminte pe profilul „Urzicii“, care ar fi

putul să se numească pantofi, dacă nu se distingea prin cîteva particularități care nu s-ar fi bucurat de succes în rîndul cumpărătoarelor, în cazul că această încălțăminte ajungea în magazine. De pildă: cute la vîrf, la ștaif și pe față!... Păi, bine, tovarăși, voi nu știți că femeile se feresc de cute pe față, ca dracul de tîmnic?... Atunci de ce să le amintiți de treaba asta? Sau: carîmbi cu diferențe de înălțime la aceeași pereche!

Se poate, tovarășe inginer, care lucrezi aici? Ți-ar place să ai o soție fără nici un cusur și să mergi cu ea la cinema, șchioapă? Să o compătămească vecinii? „Sărmana, are un picior mai scurt!“ „Nu, are un carîmb mai lung!“ „Și de la ce i se trage?“ „De la fabrica lui bărbatu-său!“...

Din acest punct de vedere, Fabrica „Pionierul“ se prezintă mai bine. Ea se prezintă cu mai puține retururi! Aici se produc, printre alte articole, ghetele galoșate de iarnă pentru care femeile se dau în vînt, se dau în ploaie, se dau în viscol, pentru că sînt o încălțăminte practică și ușoară, uneori cu anumite particularități: cusături deviate, pete de soluție, adăncituri pe suprafața tălpii, împerecheri greșite și, din cauza părului neuniform la Hunting, diferențe de nuanțe!... Asta e, tovarăși, moda! Părul de pe cap, da, mereu altă nuanță! Cel de pe ghetete, nimic, să aibă aceeași nuanță! Capricii de femeie!... Dacă e prea multă bătaie de cap, reprofilați-vă în Hunting pentru bărbați... Noi purtăm și fără păr; cu chelie...

...Acum vă rog să mă scuzați. Merg cu soția în oraș. Își cumpără o pereche de pantofi. Diviziunea muncii: eu cu reportajul despre pantofi, ea cu pantofii. Dar pînă la urmă, poate se răzgîndește. Dacă intervine ceva o să vă comunic în P.S.

ILIE BARBU

P.S. S-a răzgîndit. Și-a luat două perechi.

Maria Rațiu, casieră la cinematograful „Sandor Petöffi“ din Lipova II, reg. Banat, a plecat pentru a doua oară anul acesta în concediu, iar soțul său, ca șef al secției de cîneficare a raionului, a ținut-o prezentă, încasîndu-și astfel ilegal salariul pe această perioadă.

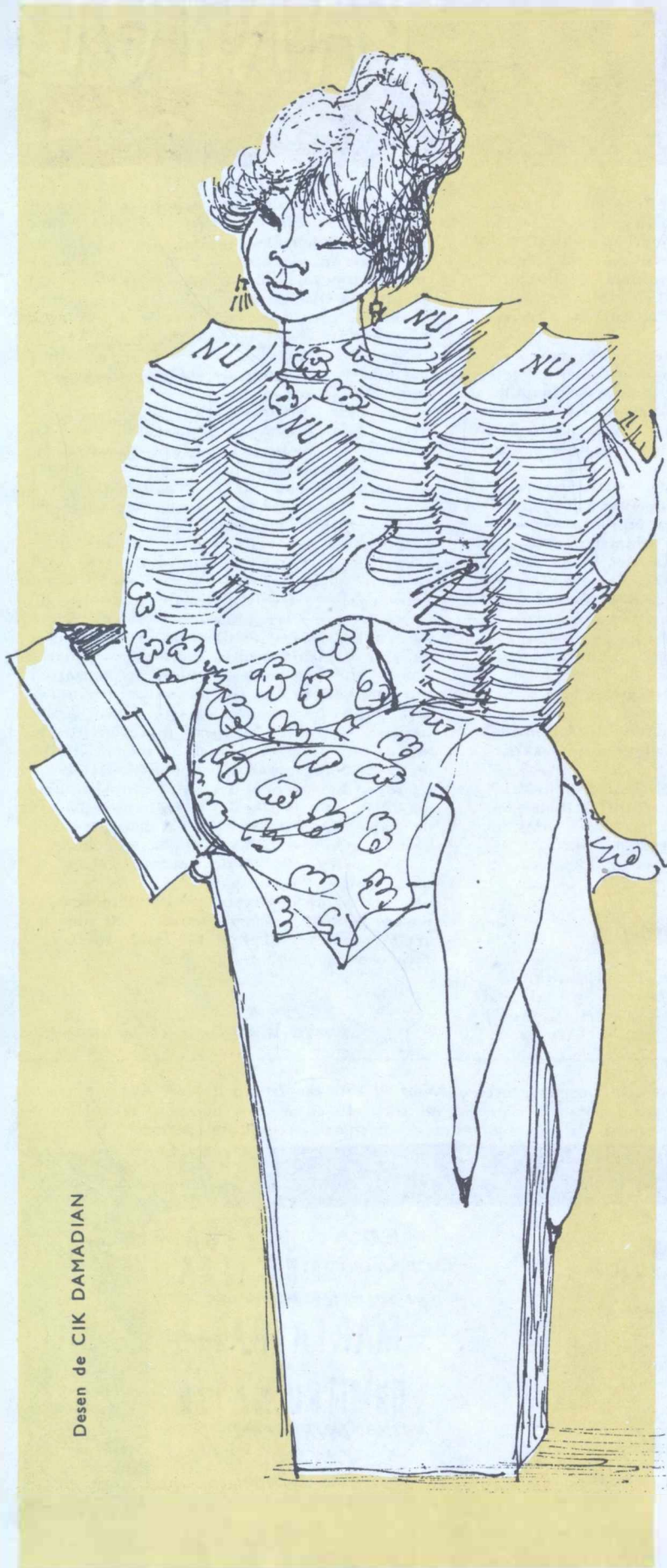

— E un film cu morală?

— Da. Dar și cu... săpuneală...

Desen de V. VASILIU

D-na Nhu (cumnata lui Ngo Dinh Diem) a fost realeasă, deputată. S-au prezentat doar 15% din alegători după cum afirmă ziarul „France Soir”.

Desen de CIK DAMADIAN

Poporul Sud-vietnamez a spus „NU” și s-a ales D-na NHU

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Poliția a dat, poliția a luat!

Poliția italiană nu înghite organizația de tip fascist „Mafia”. De aceea, poliția din Palermo și-a pus în gând să înhațe pe individul care face legitimații membrilor acestei organizații. Și l-a înhățat. Individul era... polițistul Giuseppe Zarcone, care în orele de serviciu lucrează pentru poliție, iar în orele libere pentru „Mafia”. Sau poate invers.

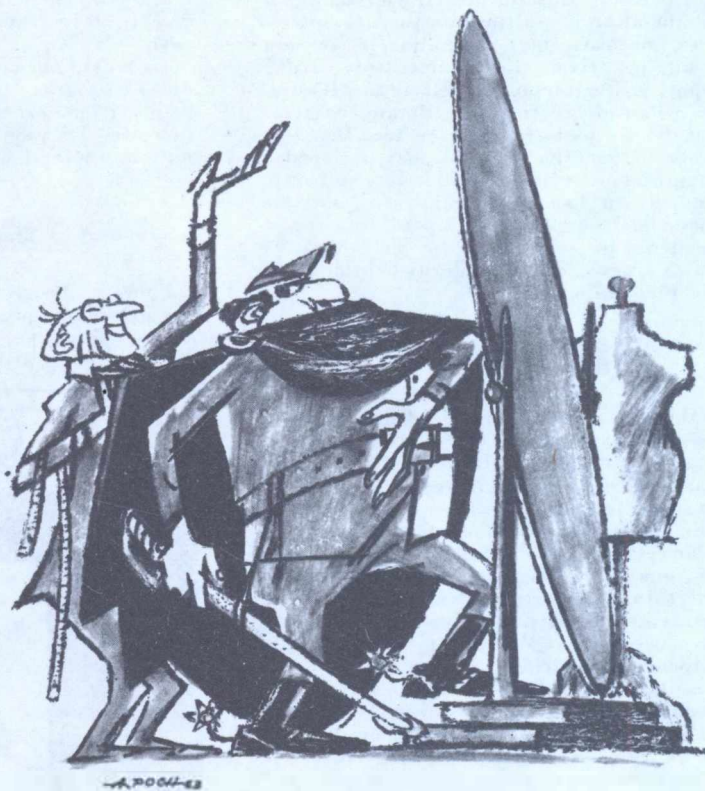
Așa că degeaba s-a lăudat că pune mîna pe „Mafiști”. Pînă la urmă, poliția a pus mîna pe... polițiști!

Idolul, microfonul și tărăboiul

Un oarecare celebru Johnny Hallyday, zis idolul twistului, a dat deunăzi un concert turbat la Cagnes-sur-Mer, în sudul Franței. Dar degeaba era concertul turbat, că microfonul era stricat. Așa? — au zis atunci twist-manii din sală — bine! Au pus mîna pe scaune și le-au făcut praf. Dacă s-a stricat microfonul, de ce să nu-i facem și sălii o reparație capitală?

Acum, sala nu mai are scaune la stal și deci „idolul” nu va mai cînta acolo. Nu de alta, dar ce haz mai are să cînte într-o sală în care nu mai e nimic de rupt?

Un sondaj efectuat de autoritățile franchiste a arătat că majoritatea tinerilor spanioli, sînt ostili regimului.

— Pe cinstea mea, Caudillo, vă întinerește!
— Asta-mi displace, simt că încep să mă autosuspectez.

Desen de A. POCH

• ȘTIRI ULTRASCURTE • ȘTIRI ULTRASCURTE •

Ziarele occidentale relevă că fostul consilier al lui McCarthy a fost arestat pentru că depusese mărturii false despre fostul său șef, lucru cum nu se poate mai periculos.

De fapt se poate lucra și mai periculos decît să depui mărturii false: să depui mărturii adevărate.

★

Ziarele franchiste arată că situația grea din colonii se explică prin aceea că acolo se află prea puțin capital.

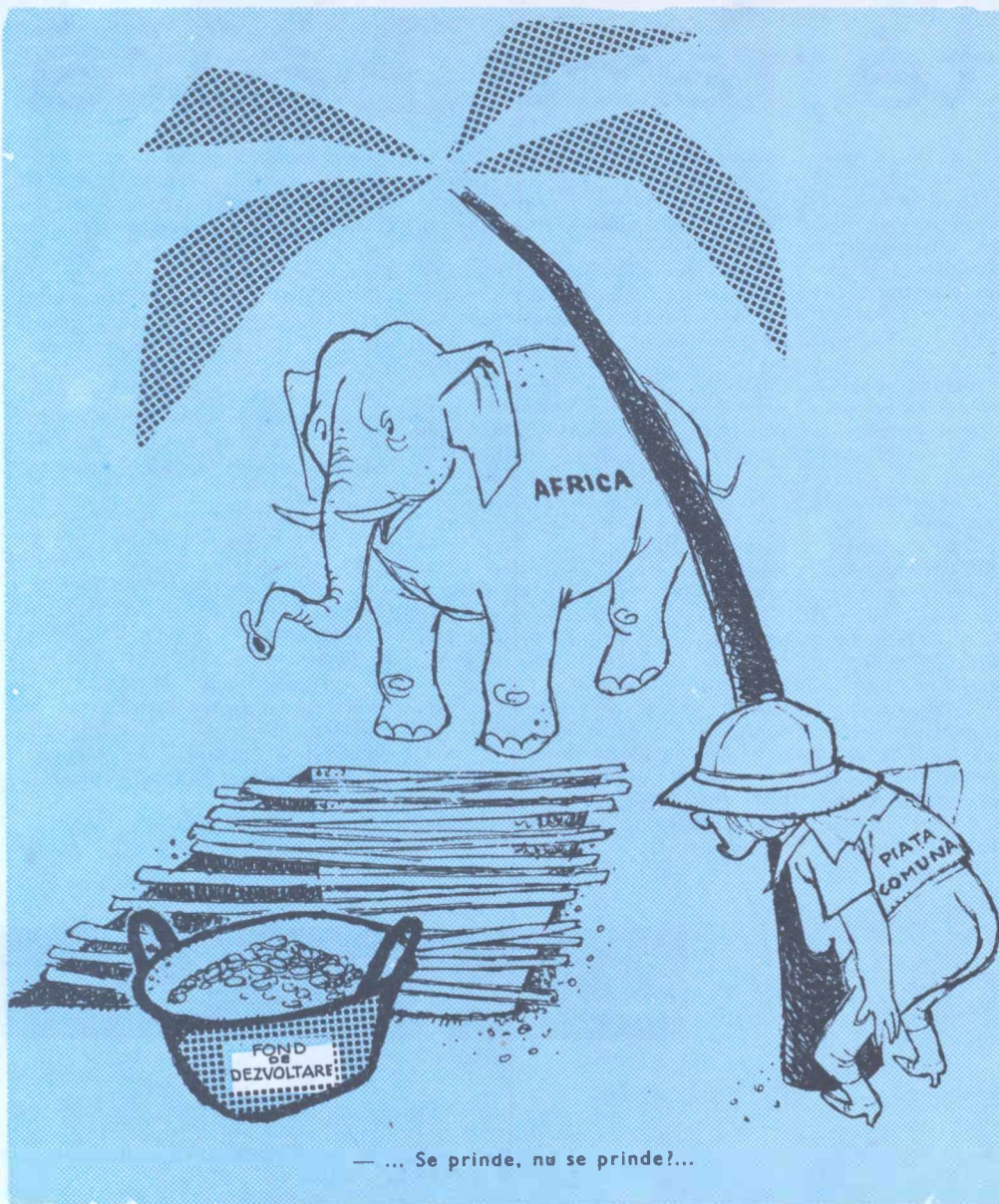
Și prin aceea că se află prea mulți capitaliști.

★

Industria cositorului din Bolivia este concesionată aproape în întregime capitaliștilor nord-americani, care, în schimbul cositorului, oferă bolivienilor cultura lor „civilizatorie”.

Va să zică, le iau cositor și le dau în schimb... spoială.

V. P.

— ... Se prinde, nu se prinde!...

VIRTUȚILE MUZICALE ALE PLĂCINTEI CU BRÎNZĂ

Pe afiș seria limpede: CONCERT. În reclamele din ziare idem. Toată lumea care cumpărase bilet știa că merge să asculte muzică într-una din sălile de concert ale Romei.

Până a început, totul părea absolut normal. Un pian, câteva instrumente ca pentru o formație de muzică de cameră, scenă, corină.

Au apărut apoi și instrumentiștii, plus o solistă vocală. Visătorii au închis ochii, alții s-au recules pentru a recepta mai bine muzica.

Primele zgomote au răsunat la pian. Cei care închiseseră ochii i-au deschis mari, ceilalți au tresărit speriați. Pe clape își făcuse apariția un pește de toată frumusețea, aruncat de cel ce se intitula, după cum seria în program, pianist. Tirind peștele de la dreapta spre stînga și înapoi, pescarul, pardon, pianistul, inunda sala cu niște sunete care făcură pe unii, cu un auz mai sensibil, să fugă din sală, din sala destinată îndeobște concertelor.

Dar ce se petrecea pe scenă cum se putea numi? Solo-ul de pește mort fu deodată acoperit de un alt zgomot mult mai puternic. Un scaun era tirat pe scîndurile scenei, cu anumite intermitențe. Cei doi soliști se completau reciproc, într-o perfectă înțelegere, scaunul dovedindu-se însă mult mai gălăgios decît peștele mort.

Soprana tăcea în timp ce mingia, în ritm de scaun lovit de podea, o păpușă pe care uneori o mai și săruta. Toate acestea se numeau... muzică. Și se petreceau la Roma, anul acesta, într-o sală de spectacol și nu în salonul, bine păzit, al unui ospiciu. Autenticitatea faptelor este confirmată de

„New York Herald Tribune“ care le relatează cu lux de amănunte.

Un singur detaliu a scăpat gazetarului american. Cu ce fel de carne erau umplute plăcintele. Care plăcinte? Cele pe care un personaj îmbrăcat în cămașă de noapte le împărțea în sală spectatorilor. Plăcinte calde cu brînză și carne. Și noi, bieți muritori, care de atîtea ori am făcut muzică, fără să știm, intrînd într-o plăcintărie. Jurăm să nu mai ignorăm virtuțile muzicale ale brînzei sărate sau, după gust, a plăcintelor cu carne. Te hrănești și ești și solist la un sfert de kilogram plăcintă. În definitiv e tot atîta „muzică“ în mestecarea unei plăcinte ca și în concertul pentru un pește mort sau în exhibiția unui american, pe nume Frederick Rzewky, care a executat o sonată lovind clapele... cu bărbia.

Bieții spectatorii! S-au dus la concert și au nimerit la bileți! Și încă la un bilci la care plîngi și nu rizi.

SERGIU BRAND

De aici, de Colo...

Chestie familiară

Soția îi telefonează soțului la serviciu:

- Tu ești, scumpule?
- Eu sînt. Cine-i la telefon?

Dialog la închisoare

Un deținut stă de vorbă cu paznicul:

- Spune-mi, te rog, pentru ce s-au pus aici gratii?
- Ca să nu sară cineva pe fereastră.
- Mă miră! Cine naiba ar sări, ca să intre aici, în închisoare?

Scrisoare

Scumpa mea,
Bărbații stau totdeauna în cumpănă dacă să-și ia o nevestă frumoasă sau una deșteaptă. Mie nu-mi trebuie nici una, nici alta. Eu te iau pe tine...

În apa mării

În apa mării, discută doi cetățeni:

- Scuzați, vă rog, dar nu-țeleg: toată lumea face baie în slip, numai dumneata faci baie în costum de seară și cu cravată...
- E simplu — răspunde celălalt liniștit. — Aici toți fac baie, numai eu mă inec...

Ultimul cuvînt

— Aseară m-am certat cu nevastă-mea, dar pînă la urmă tot eu am avut ultimul cuvînt, hotărîtor. I-am spus: „Bine, dragă, ia-ți de rochie!“

Hollywood

Fiica unei cunoscute stele de cinema din Hollywood a fost întrebată dacă are frați sau surori. A răspuns:

— N-am nici frați nici surori. N-am decît trei tați din partea mamei și patru mame din partea tatei...

Om imposibil!

Dialog între soț și soție:

- De ce — întreabă soția — de la o vreme nu mai joci șah cu vecinul?
- Spune-mi, tu ai vrea să joci șah cu un om imposibil, care face scandal cînd pierde, încurcă regulile jocului și trișează?
- Cu unul ca ăsta n-aș vrea să joc.
- Ei, vezi? Nici el nu vrea!

Lungă fericire!

- Douăzeci de ani în șir eu și nevastă-mea am fost doi oameni fericți.
- Și pe urmă?
- Pe urmă, ne-am întîlnit și ne-am cunoscut...

Fig.

Fără bîta, fără baltă

În numărul 15 din 20 august 1963, „Urzica” a publicat o caricatură în care era criticată întreprinderea de aprovizionare nr.3 Timișoara pentru că a creat greutăți S.M.T.-urilor din regiune, prin faptul că a trimis cu întârziere piesele de schimb și materialele necesare întreținerii tractoarelor. Deși întreprinderea respectivă mai fusese criticată pentru lipsuri similare și în alt organ de presă, „Urzica” totuși, la primirea sesizării, s-a adresat atît Consiliului agricol regional Banat, Serviciul S.M.T., cît și întreprinderii în cauză pentru a cerceta faptele.

La scrisorile noastre, adresații ne-au răspuns în două feluri: Consiliul agricol regional ne-a răspuns că, într-adevăr, așa stă problema, că s-au luat măsuri și că materialul trimis de noi a fost de mare ajutor atît pentru întreprindere, cît și pentru Consiliul agricol regional. Iar întreprinderea de aprovizionare nr. 3 Timișoara, prin tovarășul director al ei, Stana Teodor, ne scrie că nimic nu e adevărat, că s-a mai scris și în alt ziar care și-a primit răspunsul meritat, că

intr-adevăr au fost lipsuri în aprovizionare numai între 10 și 23 ianuarie, de vină fiind gerul, zăpada și drumul impracticabil, deci elemente din afara întreprinderii, care nu țin de capacitatea și priceperea tovarășului director Stana Teodor. Și ne mai scrie tovarășul Stana că dacă o să publicăm sesizarea, cităm: „Noi o vom citi și vom face haz, nu pentru cuprins, ci pentru apariție, iar măsuri pentru remediere nu mai putem lua căci nu avem ce să mai luăm”.

Intrucît n-am ținut să-l punem pe tovarășul Stana în situația de a face neapărat haz, cînd dumnealui are atîta treabă, ne-am adresat din nou Consiliului agricol regional Banat, arătîndu-i ce ne-a răspuns tovarășul Stana Teodor și întrebîndu-i ce măsuri de remediere au luat cînd tovarășul Teodor ne scrie clar că nu mai are ce să ia. Iar Consiliul agricol regional ne-a scris din nou că menține primul răspuns pe care ni l-a dat și că lipsurile întreprinderii în cauză sînt reale. Vrînd, nevrînd, ne-am trezit în situația de a-l face pe tovarășul Stana Teodor să se cu-

tremure de ris și am publicat caricatura. Drept urmare, ni se răspunde de către tovarășul Stana Teodor că, (cităm), am dat „cu bîta în baltă”.

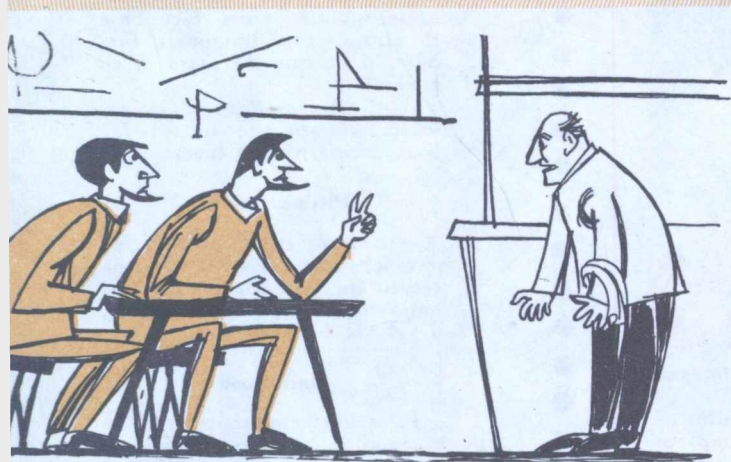
Aprecîm cunoștințele dumisale folcloristice, dar, dacă ne mirăm că dumnealui asemuiește critica cu o bîta, ne mirăm în aceeași măsură de ce socote că munca dumisale e o baltă? De asemenea, tovarășul Stana ne arată că întreprinderea și-a depășit planul de aprovizionare a S.M.T.-urilor și că deci caricatura e o calomnie. Ar fi avut dreptate, dacă noi am fi criticat ceva în legătură cu planul. Poate că pînă la urmă, făcîndu-se bilanțul celor 7 luni din 1963, întreprinderea și-a depășit planul. Noi însă am criticat faptul că în perioada celor 7 luni, întreprinderea a creat greutăți unor S.M.T.-uri, trimițîndu-le cu întârziere piesele de schimb. Și acest lucru este confirmat și de S.M.T.-uri, și de Consiliul agricol regional. Atunci, tovarășe Stana, vă întrebăm: care bîta, care baltă?

Și nu e păcat, tovarășe Stana, să considerați o critică constructivă

a unui organ de presă ca o „împroșcare cu noroi”, așa cum ne scrieți? Chiar dacă nu sînteți de acord cu critica, nu vi se pare că asemenea termeni în legătură cu critica ar trebui înlocuiți cu niște piese de schimb mai potrivite pentru modul nostru socialist de a gîndi? Dacă ați avut întârzieri în aprovizionarea S.M.T.-urilor cu piese de schimb, mai grav este că aveți întârzieri în însușirea unei atitudini autocritice, a unei mentalități sănătoase și a unui limbaj tovarășesc.

Noi vă mulțumim pentru sfaturile ce ni le-ați dat în legătură cu „răspunderea ziaristului” și, fiind mai convinși ca oricînd de justetea caricaturii pe care am publicat-o, fără să îndrăznim a vă da sfaturi în legătură cu răspunderea directorului, rămînem în așteptarea scrisorii dv., care sperăm să nu mai semene cu celelalte, întrucît, după felul cum arată un răspuns, se poate aprecia și felul cum arată o răspundere.

S. R.

— Ospătar, doi țapi!

Desen de I. DAVIDESCU

La G.A.C.-urile Chlochiș, raionul Huedin și Nușeni, raionul Dej, există de circa doi ani tot materialul pentru construirea grajdurilor de vite. Președinții acestor gospodării neglijează însă începerea construcției.

TRECERE ÎN... „REVISTĂ”

Desen de AL. GIURGIU — Cluj

UNUL DINTRE PREȘEDINȚI: — Să mai spună cineva că nu avem grijă de... animale!

Consultații

În trenul de Constanța, cu locuri rezervate,
Călătoream deunăzi, eu, soața și un frate,
Contabil la Gostatul de lângă Medgidia,
O fată cam slăbușă cu numele de Mia,
Un preșcolar zburdalnic, păzit de o mătușă,
Un guraliv cu barbă pe locul de la ușă,
Iar vizavi de dînsul, un personaj tăcut
Și rezervat la culme, de parcă era mut...
Fiindcă vorbărețul ne amețea cu gura,
Legeam pe rînd afară și părăseam trăsura.
Și numai taciturnul îl asculta atent,
De ai fi zis că fine să fie la curent
Cu „noile metode de tratament energetic”
În „tulburări de glande” și „boli de tip alergic”,
„Manifestări morbide”, „sindroame funcționale”
Și alte boli de-acestea mai grele sau banale,
Se pare că viteza ce-o căpătase trenul
Îl ambala mai strașnic și-i stimula antrenul.
Din tot compartimentul, nici unul n-a scăpat,
Să n-ai bî cîte-o „boală” din genul arătat.
De pildă, Vasilica, prea scumpa mea soție,
A fost asigurată că are „astenie”,
Contabilul că este „un caz de surmenaj”,
Mătușa că prezintă un soi de... „dereglaț”,
Iar cînd veni și rîndul tăcutului vecin,
Îl sfătui să facă „un șoc de Carboxin”
Și-i scrise chiar „rețeta”, muind în gură pișul...
Mă așteptam acuma să-l ia și pe subscrisul
La diagnosticare și să-mi fixeze locul
În lumea suferinții... Dar m-a păzit norocul,
C-a leșinat alături un tînăr călător
Și-au început să strige cu toții: „Ajutor!
Un doctor! Cine-i doctor? Sau cine-i priceput!”
La care vorbărețul rămase ca un mut,
În timp ce taciturnul, vecinul din cupeu,
Sări cît la comandă și spuse-atîta: „Eu”.

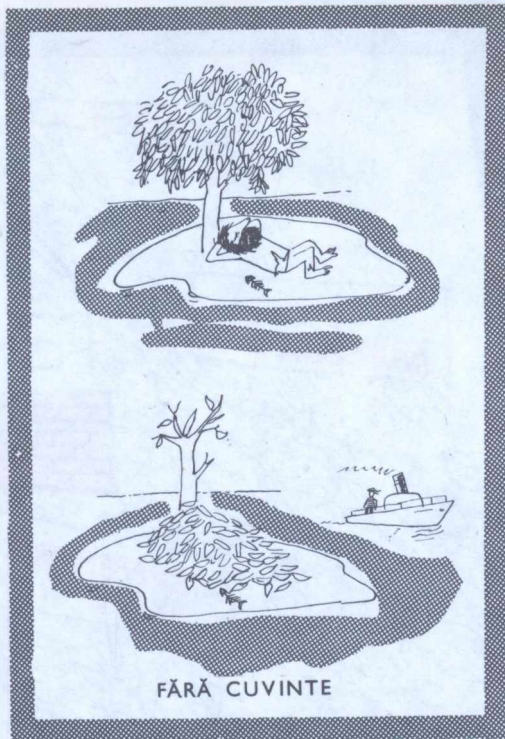
BARBU ALEXANDRU

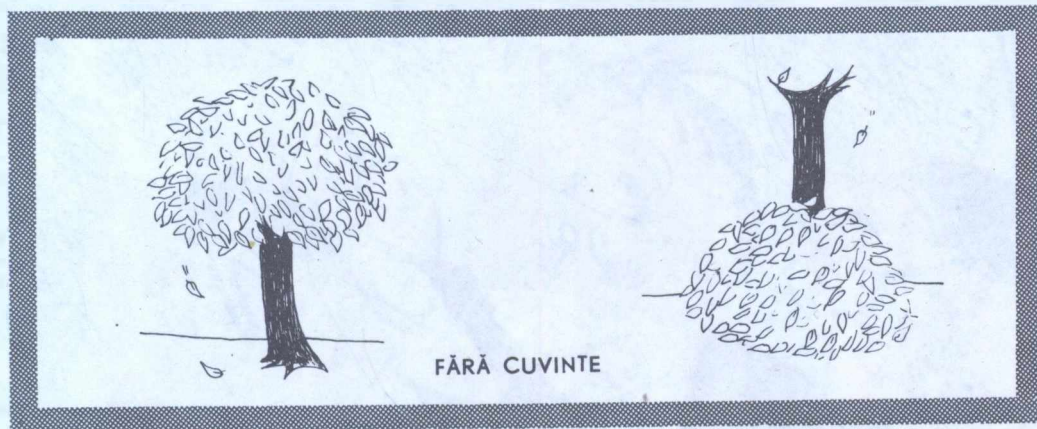
TOAMNA

— Mă iubește, nu mă iubește, mă iubește...

FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ CUVINTE

Desene de M. STĂNESCU

PERLE NEGRE PE FOND ALB

„In această „Țară“ se află izvoarele celor două Jiuri ardelenne care, unindu-se la Uricani, străbat Carpații...”

Despre aceste două Jiuri care se unesc la Uricani, ne informează tovarășul Nicolae Deleanu, la pag. 5, din volumul său „Minerița”.

Noi cunoaștem numai cele două Jiuri care se întalnesc la Livezeni. Deci, dacă acestora li se adaugă celelalte două cu confluența la Uricani — cunoscute numai de tov. Deleanu — înseamnă că sint patru Jiuri. Or, patru Jiuri se cheamă că fac mai

multe decît două cu cite ne obișnuisem să credem că există în realitate.

Patria recunoscătoare!

★

În volumul „De peste țări și mări”, apărut în Editura Tineretului, citim la pag. 63 — vorbindu-se despre Luther — „...al cărui tată lucra în minele de bronz...”

Mulțumim tovarășului Dumitru Corbea, autorul rîndurilor citate, atît în numele nostru, cît și al celebrului reformator, că nu i-a pus tatăl să lucreze în vreo mină marină sau într-una de pix, deoarece ar fi fost tot atît de puțin veridic.

Totodată, ne permitem să-l informăm pe autor că bronzul nu se extrage din mine, ci este un aliaj format din cupru și cositor. Cel puțin așa știm noi pînă la ora asta.

★

Tov. Ion Grigorescu, în volumul-reportaj „Cocteil Babilon”, în dorința expresă de a scoate în evidență ridicolul și vulgaritatea spectacolului unui meci de „Catch-as catch can” disputat între femei, compară combatanțele, în pag. 213, cu Laura lui Petrarca și Beatrice a lui (!) Shakespeare.

Lăsînd la o parte protestul lui Dante cu privire la atribuirea arbitrară a frumoasei sale Beatrice lui Shakespeare, trebuie să recunoaștem inspirația autorului introducînd „Babilonul” în titlul lucrării.

CONST. PETCULESCU

(după corespondențe primite de la Dem. Ionașcu-Petrila și M. Sîrbescu — Constanța).

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Scintilă”

44.601

Președintele și moara

În satul Gănjani din comuna Boișoara (raionul Rm. Vlcea, regiunea Argeș) există o moară.

La începutul acestui an, organele racionale competente au hotărît — din motive legale bine determinate — sigilarea acelei mori.

După cîteva luni, tovarășul Popa Ion, președintele Sfatului popular al comunei Boișoara, s-a dus la acea moară — cu de la sine putere, fără a anunța niscaiva organe de resort — a desigilat-o.

Intențiile tovarășului președinte au fost, cică, bune. Dar fapta sa tot abuz s-a numit.

Pentru acest abuz, comitetul executiv raional l-a sancționat pe tovarășul președinte al sfatului popular comunal cu „Mustrare scrisă”.

Desigur că pe viitor va ține seama de dispozițiile legale, întrucît această mustrare primită pentru desigilarea morii, chiar dacă n-o să-l macine, o să-l frămînte.

De-a sesizarea și de-a critica

S-a primit la „Urzica” o sesizare a unui corespondent voluntar de la Uzina pentru utilaj de morărit — Topleț care ne relatează că planificatoarea Ciocșirescu Paula, în zilele în care a fost scutită medical, s-a dus la cinema și a dansat la un restaurant.

Pentru comportarea sa, respectiva a fost criticată la gazeta de perete și se propune să fie criticată și în „Urzica”.

Primind această sesizare, „Urzica” a cerut relații și de la conducerea uzinei, iar aceasta a trimis un răspuns în care se arată că, din păcate, lucrurile stau cam așa.

Deci, salariata Ciocșirescu Paula, în timpul scutirii medicale, a dansat, deși se știe că la boală numai de tango nu-i arde omului. Ei însă se pare că i-a priit. A dansat pînă s-a făcut sănătoasă...

Vorba ceea, de cî să încerce dumneaei diferite doctorii cînd merge și cu ciuciu bambina!!!

Motocicleta cu ataș

Oficiul P.T.T.R. Șomeuța Mare (regiunea Maramureș) a fost dotat, pentru nevoile serviciului, cu o motocicletă cu ataș.

Motocicleta a fost incredințată tovarășului Cioceanu Vasile, care — cum a primit-o — s-a și... atașat de ea.

Atît de atașat era tovarășul Cioceanu de motocicleta oficiului încît o utiliza și în interes personal. Îi plăcea îndeosebi să se deplaseze cu ea la pădurea Finteușului, spre a lua masa la bufetul de acolo, în sînul naturii și în gîngurit de păsărele.

Dar gînguritul păsărelelor din pădure a ajuns pînă la forul peteterist regional, care a opinat că asemenea deplasări erau... deplasate.

Și le-a pus capăt.

Capăt, în limbaj peteterist, se cheamă „sancționarea cu mustrare și cu pierdere sporului de vechime și a dreptului de primiere pe una lună”.

Tovarășul motociclist Cioceanu se afla tocmai la bufetul din pădure, la masă, cu o mare poftă de mîncare, — și cum a primit sancțiunea i-a pierit pofta... de a mai folosi motocicleta oficiului în scopuri personale.

Pescar cu experiență

Tovarășul Zavara Trofin, macaragiu la Șantierul naval Galați, e un pasionat pescar amator.

Atît de pasionat încît — într-una din zile — a lăsat... baltă macaraua și a lip-sit din producție patru ore și jumătate, în care timp a fost la... pescuit.

În acest timp, din cauza lipsei sale, mașina „de sablat cu alică” a stat scoasă din producție.

Și nu se știe dacă macaragiului Trofin, în cele patru ore de ședere la pescuit, i-a picat ceva la undiță, dar se știe precis că i-a picat, la șantier, o... sancțiune de toată frumusețea: mustrare verbală și penalizarea la primiere pe o lună.

De atunci, tovarășul macaragiu Trofin nu s-ar mai duce la pescuit în orele de program, de l-ai trage cu macaraya.

C. CRISTOBALD

PATRONUL: Ei bine, nu! Voi lucra chiar eu în locul lor!